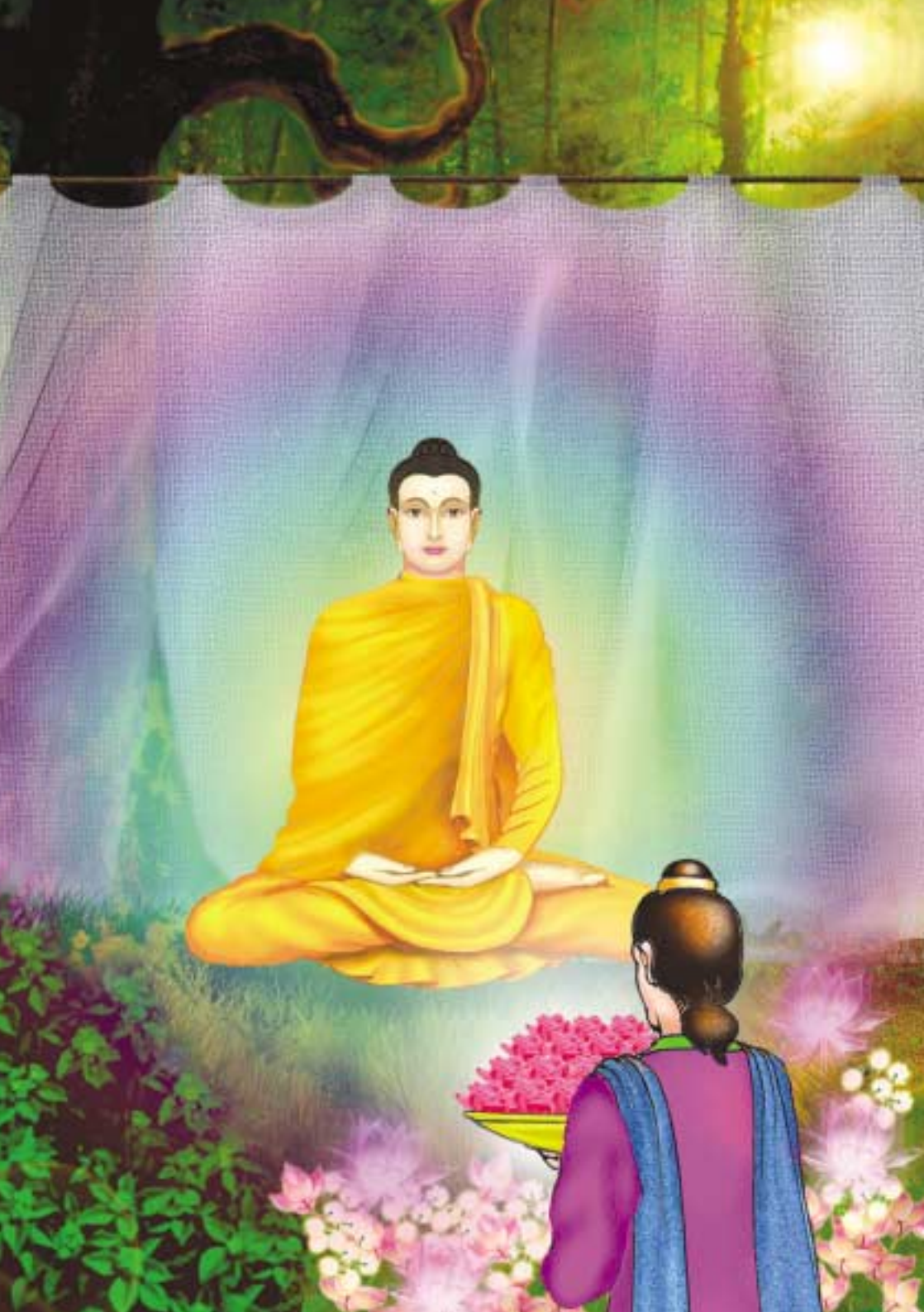

๑ ๖ นั ส ง ส์

ด้ อ น รั บ พ ร ะ พุ ท ธ เ จ้ ๑

แม่หม่อนน้ำยังเต็มด้วยหยาดน้ำ
ที่ตกลงมาที่ละหยาดๆ ได้ฉันใด
ธีรชน แม่สั่งสมบุญที่ละน้อยๆ
ย่อมเต็มด้วยบุญได้ฉันนั้น

อานิสงส์ต้อนรับพระพุทธเจ้า

๑๔๖

มนุษย์ทุกคน ที่มีชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ ต่างแสวงหาความสุขด้วยวิธีการต่างๆ นานา แต่ความสุขที่พากันแสวงหา นั้นล้วนไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง เพราะการแสวงหาความสุขจากการดื่ม กิน เที่ยว หรือได้ของที่ถูกใจ เป็นเพียงแค่ความเพลิดเพลิน กลบทุกข์ไว้ชั่วคราวเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการแก้ทุกข์ ความสุขที่แท้จริง ต้องเป็นความสุขที่พึงพึงได้ตลอดเวลา เป็นสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย ต่อเมื่อได้เข้าถึงธรรมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น จึงจะเข้าถึงความสุขอย่างนี้ได้ ซึ่งทุกคนสามารถเริ่มต้นได้โดยการนำใจมาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ในกลางกาย เพื่อจะได้พบกับความสุขที่แท้จริง

มีวาระแห่งพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“อุทพินทุนิปาเตน อุทกุมโกปิ ปุรติ
ปุรติ อีโร ปุณณสส โลกั โลกปิ อาจัน

แม้หมอน้ำยังเต็มด้วยหยาดน้ำที่ตกลงมาทีละหยาดๆ ได้ฉันใด อีรชน แม้สั่งสมบุญทีละน้อยๆ ย่อมเต็มด้วยบุญได้ฉันนั้น”

หยดน้ำเล็กๆ หากหยดลงมาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ถ้าเราเปิดฝาภาชนะไว้รองรับ ย่อมเต็มเปี่ยมได้ฉันใด การสร้าง

อานิสงส์ต้อนรับพระพุทธเจ้า

๑๔๓

บุญในแต่ละภพแต่ละชาติของเรานั้น หากปรารถนาที่จะสร้างบุญเพียงชาติเดียวแล้วให้เต็มเปี่ยมทันที เป็นไปได้ยากยิ่ง ต้องมีการสั่งสมบุญให้ต่อเนื่องสม่ำเสมอ สร้างกันทุกภพทุกชาติ บารมีจึงจะเต็มเปี่ยมได้ฉนั้น ยิ่งกว่านั้น หากเราปรารถนาที่จะให้บุญที่ทำนั้นทับทวีมากยิ่งขึ้น ก็ต้องรู้จักสร้างบุญให้ถูกเนื่อนาบุญ ถูกทักษิณยุบุคคล จะบังเกิดอานิสงส์ยิ่งใหญ่ไพศาลเกินควรเกินคาด

ดังนั้น เกิดมาเป็นมนุษย์ มาสร้างบารมี ต้องรู้จักเลือกเนื่อนาบุญ และต้องรู้จักประดับประคองตนให้ดี ให้มีสติดำรงอยู่ในความไม่ประมาท จึงจะสามารถประดับประคองตนให้รอดพ้นจากภัย คืออบายภูมิได้ หากบุคคลใดเกิดมาแล้ว มีโอกาสได้พบพระรัตนตรัยคือ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ และได้สร้างบุญไว้ในพระพุทธศาสนา ย่อมเป็นความโชคดีที่สุดของการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ดังเช่นชีวิตการสร้างบุญของ**พระเสนาสนทนายกเถระ** ท่านเป็นพระอรหันต์รูปหนึ่งในสมัยพุทธกาล ที่ได้สั่งสมบุญกับเนื่อนาบุญอันเลิศคือพระลัมมมาสัมพุทธเจ้า

*ย้อนหลังไป ๙๔ กัป พระลัมมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ลิทธัตถะ ได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ทรงประกาศพระลัทธิธรรมไป

อานิสงส์ต้อนรับพระพุทธเจ้า

๑๔๘

ท้าวชมพุทวิป ในภพชาตินั้น พระเถระได้บังเกิดในเรือนมีตระกูลฯ หนึ่ง เมื่อท่านเจริญวัยขึ้น พระบรมศาสดาได้เสด็จมาถึงเมืองที่ท่านอาศัยอยู่ ท่านได้เห็นมหาชนพากันถือดอกไม้ธูปเทียน เดินไปยังที่ประทับของพระพุทธองค์เพื่อฟังธรรม จึงคิดด้วยวิสัยของบัณฑิตว่า พระศาสดาพระองค์นี้ ต้องไม่ใช่คนธรรมดาเป็นแน่ เพราะมีมหาชนพากันหลังไหลไปฟังธรรมไม่ขาดสาย ท่านได้แต่คิด แต่ยังไม่ได้ตามมหาชนไปเฝ้าพระศาสดาแต่อย่างใด

กระทั่งวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จจาริกผ่านบ้านของท่าน ท่านได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้ามีพระรัศมีสว่างไสว เพียงแค่เห็นเท่านั้น ความเลื่อมใสที่มีอยู่เป็นทุนเดิมเพียงน้อยนิด พลันเปลี่ยนเป็นความเลื่อมใสที่เปี่ยมล้น ได้น้อมลงกราบแทบพระบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้าและบูชาเครื่องลาดหญ้าถวาย จากนั้นท่านกั้นผ้าโดยรอบ ให้พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนั่ง และน้อมบูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนนานาพันธุ์

ท่านเกิดมหานิพัตริกระทั่งถึงวันสุดท้ายของชีวิต และด้วยบุญนั้น ท่านได้ท่องเที่ยวในเทวโลกและมนุษย์โลก เสวยสมบัติทั้งสอง ในกัปที่ ๙๔ แต่กัปนี้ จนมาถึงในพุทธกาลนี้ ท่านได้บังเกิดในตระกูลฯ หนึ่ง ครั้นเจริญวัยขึ้น ได้ฟังธรรมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็เกิดความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยอย่างแรงกล้า จึงได้ออกบวช และสามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ได้ในที่สุด

อานิสงส์ต้อนรับ พระพุทธเจ้า

๑๔๕

ต่อมาท่านระลึกถึงบุญกรรม ก็เกิดปีติโสมนัสถึงกับเปล่ง
อุทานประกาศการสร้างบารมีในอดีตของตนว่า “ผลแห่งบุญที่
เราได้ถวายเครื่องลาดใบไม้ แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า
ลัทธัตถะ ทั้งได้เอาเครื่องอุปการะและดอกโกสุม โปรงลง
โดยรอบ ด้วยอานิสงส์นั้น เราได้เสวยผลควรค่ามากอยู่ในห้อง
อันรื่นรมย์ในปราสาท ดอกไม้มีค่ามากได้ตกลงบนที่นอน เรานอน
บนที่นอนอันวิจิตรลาดด้วยดอกไม้ และฝนดอกไม้ตกลงบน
ที่นอนของเราในกาลนั้น ในกัปที่ ๙๔ แต่กับนี้ เราไม่รู้จักทุกคติเลย
และยังได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิถึง ๗ ครั้ง พระนามว่า
ฐิตาสันถารกะ ในภพชาติสุดท้าย เราสมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษ
ทั้งหลาย นี่เป็นผลแห่งการถวายเครื่องลาดแต่พระบรมศาสดา”

ประวัติของพระอรหันตเถระเจ้าเสนาสนทายกเถระท่านนี้
ที่ได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต ก็ด้วยบุญที่ได้สร้างไว้กับ
พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ทรงเป็นเนื่อนาบุญอันเลิศ แม้ผู้อื่นจะ
มองว่า ท่านอาจจะทำบุญซ้ำไป ทำได้ไม่เต็มที่ แต่เราจะเห็นว่า
เมื่อท่านสร้างบุญแล้วหมั่นตามระลึกถึงบุญนั้นตลอดเวลา มีแต่
มหาปีติตั้งแต่วันที่ทำงานถึงวันสุดท้ายของชีวิต พวกเราก็เช่น
เดียวกัน คือได้ทำบุญไว้หลายอย่าง เมื่อทำแล้วก็ให้หมั่นตาม
ระลึกนึกถึงบุญให้ได้ตลอดเวลา หากทำได้เช่นนี้ สายบุญก็จะ
หลั่งไหลมาหล่อเลี้ยงต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด

อานิสงส์ต้อนรับพระพุทธเจ้า

๑๕๐

อีกเรื่องหนึ่งที่หลวงพ่อจะนำมาเล่าในครั้งนี้ เป็นสิ่งที่พวกเรารู้จักกันดี นั่นคือเรื่องเกี่ยวกับ**ไวยาวัจกร** ซึ่งเป็นบุคคลที่สำคัญต่อวัดวาอารามมาก เป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกให้กับพระภิกษุสามเณรในอารามนั้นๆ เพื่อให้ท่านบำเพ็ญสมณกิจได้อย่างสะดวกสบาย คำว่า “ไวยาวัจกร” นี้ ถ้าแปลให้ตรงความหมาย ก็อาจแปลได้ว่า ผู้ที่รู้จักชวนชวายเป็นอาบุญนั่นเอง

*เรื่องนี้เกิดขึ้นในยุคที่พระพุทธเจ้าพระนามว่า วิปัสสิได้เสด็จอุบัติขึ้นในโลก เมื่อครั้งมีการประชุมสงฆ์ครั้งยิ่งใหญ่เป็นมหาสังนิบาต มีโยมท่านหนึ่งรู้ข่าวบุญที่จะมีการรวมตัวกันของพระสงฆ์ เกิดศรัทธาอย่างแรงกล้า อยากจะเอาบุญใหญ่สักครั้งหนึ่งในชีวิต แต่ตนไม่มีปัจจัยไทยธรรมมากเช่นคนอื่นๆ ที่มีโอกาสได้ถวายมหาทานบารมี ท่านคิดว่า แม้ในมือของเราไม่มีไทยธรรมถวาย แต่เราก็ขอเป็นอุปัฏฐากคอยรับใช้พระท่าน หรือหากท่านต้องการจะให้ช่วยอะไร เราก็จะอำนวยความสะดวกถวายท่าน เป็นไวยาวัจกร ผู้รับใช้ในกิจทุกอย่างของสงฆ์ เมื่อคิดเช่นนี้ ในวันมหาสังนิบาต ท่านรีบออกเดินทางจากบ้าน มาคอยอุปัฏฐากพระในทุกๆ เรื่อง ครั้นได้พบพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านได้ถวายบังคมแทบพระบาทของพระบรมศาสดาด้วยจิตที่เลื่อมใส อิ่มเอิบด้วยมหาปีติ ลืมความเหน็ดเหนื่อย

อานิสงส์ต้อนรับ พระพุทธเจ้า

๑๕๑

เป็นปลิดทิ้ง

ด้วยผลบุญนั้น ทำให้ท่านได้ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เวลาลงมาเกิดในโลกมนุษย์ บุญแห่งการทำหน้าที่อุปัชฌาย์ ได้ส่งผลให้ท่านบังเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระนามว่า สุจินตियะ และในภพชาติสุดท้ายคือในสมัยพุทธกาล ท่านได้ออกบวชบำเพ็ญเพียรไม่นานก็บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ นี่เป็นผลแห่งการชวนชวายเป็นการบุญการกุศล ถึงแม้ไม่มีโอกาสถวายมหาทานบารมี เช่นคนอื่นๆ ก็ตาม

เราจะเห็นว่า การสร้างบารมีนั้น สามารถทำได้ในทุกๆ สภาวะ ไม่เกี่ยวกับฐานะความร่ำรวย แต่อยู่ที่ใจ และไม่ว่าเราจะอยู่ตรงไหน หากโอกาสแห่งการสร้างบุญมาถึงแล้ว ควรรีบเก็บเกี่ยวเอาบุญไป ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งเป็นอย่างน้อย เพราะถ้าเราปล่อยให้อีกาลที่ดีที่สุดในชีวิตผ่านไปโอกาสแสนดีนั้น ไม่สามารถที่จะย้อนกลับคืนมาได้ ดังนั้นควรเร่งรีบตักตวงเอาบุญกันให้เต็มที่ เราถนัดในการสร้างบุญแบบไหน ก็ให้ทำอย่างที่เราสะดวก อย่าปล่อยให้อีกาลแห่งบุญผ่านไปโดยไม่ได้ทำอะไร หากทำได้เช่นนี้ เราย่อมสมปรารถนาในทุกสิ่งได้โดยไม่ยาก และย่อมเป็นชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความสุขอย่างแท้จริง